

- naruszenia kontroli oczywistych błędów w ocenie, błędnej interpretacji akt sprawy, naruszenia przez sąd orzekający w pierwszej instancji obowiązku uzasadnienia oraz naruszenia art. 73 regulaminu pracowniczego i przepisów dotyczących zakresu ubezpieczenia;
- SSP nie wziął pod uwagę rozwoju wydarzeń podczas rozprawy w odniesieniu do poszerzenia zakresu zarzutów podniesionych w skardze;
- SSP uznał między innymi, że swoboda decyzyjna lekarza odnosi się wyłącznie do ustaleń patologicznych a nie do ustalenia stopnia niezdolności do pracy stwierdzając tym samym, że europejska skala oceny uszczerbku na zdrowiu fizycznym i psychicznym ograniczająca w niniejszym przypadku stopień niezdolności do pracy do 20 % ma charakter wiążący, podczas gdy komisja lekarska stwierdziła, że stopień niezdolności do pracy wnoszącej odwołanie wynosi 100 %;
- naruszenia reguł odnoszących się do pojęcia rozsądnego terminu i błędnej interpretacji akt sprawy, ponieważ SSP powołał się na badanie lekarskie, które nigdy się nie odbyło aby następnie stwierdzić, że terminy rozpatrywania akt wnoszącej odwołanie nie przekroczyły rozsądnego zakresu.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2010 r. — Nedri Spanstaal przeciwko Komisji

(Sprawa T-391/10)

(2010/C 301/76)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Nedri Spanstaal BV (Venlo, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci M. Slotboom i B. Haan)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 9 decyzji w części dotyczącej okresu, w odniesieniu do którego Hit Groep została uznana za odpowiedzialną, oraz art. 2 pkt 9 decyzji w części dotyczącej grzywny nałożonej na Nedri;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca.

Na poparcie swojej skargi przytacza ona trzy zarzuty.

Po pierwsze, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ oraz zasady obowiązku uzasadnienia. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd faktyczny, przyjmując odpowiedzialność solidarną Hit Groep jedynie w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 17 stycznia 2002 r. Według skarżącej Komisja powinna była przyjąć odpowiedzialność Hit Groep w odniesieniu do okresu od dnia 1 maja 1987 r. do dnia 17 stycznia 2002 r. Hit Groep sprawowała bowiem kontrolę nad skarżącą w całym tym okresie.

Po drugie, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾, zasady proporcjonalności i zasady obowiązku uzasadnienia. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd faktyczny, obliczając prawny pułap grzywny, to jest 10 % obrotu osiągniętego w poprzednim roku obrachunkowym, na podstawie obrotu skarżącej uzyskanego w roku 2009. Prawny pułap powinien był — w jej opinii — zostać obliczony na podstawie obrotu skarżącej uzyskanego w roku 2002.

Po trzecie, skarżąca powołuje się na naruszenie pkt 23 komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji⁽³⁾ i obowiązku uzasadnienia. Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd faktyczny, przyznając skarżącej obniżkę grzywny jedynie w wysokości 25 %, a nie 30 %.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽³⁾ Komunikat Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszenia grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2010 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC CASH)

(Sprawa T-392/10)

(2010/C 301/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Euro-Information — Européenne de traitement de l'information (Strasburg, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Grolée)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie R 892/2010-2 w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie znaku towarowego nr 004114864 w odniesieniu do wymienionych towarów i usług z klas 9, 35, 36, 37, 38 i 42;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM oraz w ramach niniejszego postępowania na podstawie art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „EURO AUTOMATIC CASH” dla towarów i usług należących do klas 9, 35, 36, 37, 38 i 42 — zgłoszenie nr 4114864

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uchylene decyzji eksperta; częściowa odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego; decyzja wydana w następstwie wyroku Sądu z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie T-15/09 Euro-Information przeciwko OHMI (EURO AUTOMATIC CASH), niepublikowanego w Zbiorze

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na to, że zgłoszony znak towarowy nie jest opisowy, lecz przeciwnie, ma charakter odróżniający dla wszystkich towarów i usług, w odniesieniu do których jego zgłoszenie zostało odrzucone.

**Skarga wniesiona w dniu 14 września 2010 r. —
Westfälische Drahtindustrie i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-393/10)

(2010/C 301/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Westfälische Drahtindustrie GmbH (Hamm, Niemcy), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (Hamm), Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Stadler)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 8 lit. a) i b) w zakresie, w jakim obciąża ona odpowiedzialnością za naruszenie art. 101 TFUE bądź art. 53 porozumienia EOG przed dniem 12 maja 1997 r. skarżące nr 1) i 2);
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w zakresie, w jakim na skarżące nr od 1) do 3) nałożono w niej solidarnie grzywnę w wysokości 15 485 000 EUR, na skarżące nr 1) i 2) nałożono w niej solidarnie grzywnę w wysokości 30 115 000 EUR, a na skarżącą nr 1) — grzywnę w wysokości 10 450 000 EUR.
- posiłkowo, odpowiednie obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżące w art. 2 decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą skargę na decyzję Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca) W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 101 TFUE, a także art. 53 porozumienia EOG. W ocenie Komisji skarżące uczestniczyły w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze stali sprężającej na rynku wewnętrznym oraz na terenie EOG.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

W zarzucie pierwszym skarżące twierdzą, że naruszony został art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹), gdyż błędnie przyjęto, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą posiłkowo, że naruszony został art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003. Pozwana nie poszanowała bowiem podstawowych zasad obliczania grzywien, gdyż do czasu trwania naruszenia zaliczyła okres, w którym kartel przeżywał kryzys.

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że pozwana naruszyła art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż wykorzystując przeciwko skarżącym dane zawarte we wniosku o obniżenie wysokości grzywny naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasadę, w świetle której organy administracji są związane własnymi decyzjami.

W ramach zarzutu czwartego skarżące utrzymują, że pozwana popełniła naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, jako że dopuściła się licznych błędów w ocenie wagi naruszenia zarzucanego skarżącym.